

Flash Art

The World's Leading Art Magazine Vol. V No. 18 December 2010 - March 2011 CZK 115,- € 4.50,- Czech & Slovak Edition

ISSN 1336-9644

MIROSLAV TICHÝ

Zleva: Miroslav Tichý na dvoře, 1989, foto: Roman Buxbaum; Peter Kalmus, Pracovný priestor, 2005-2010, foto: Pafo Safko. Obálky Flash Artu Czech and Slovak Edition December 2010 – March 2011.

NEWS

6
TRH SOUČASNÉHO UMĚNÍ – PODZIM 2010
Marc Straus

7
TEMPORARY STEDELIJK
Alexander Ferrando

8
GALERIE SVIT
Katarína Uhlířová
GALERIE 21. STOLETÍ / PRVNÍ STUCKISTICKÁ GALERIE
Kateřina Tučková

9
HOT DOCK
Lýdia Pribišová
MAX KLINGER
Lýdia Pribišová

ANKETA

10
AUKCE SOUČASNÉHO UMĚNÍ CZ-SK NAVZDORY KRIZI OBCHOD S UMĚNÍM DRŽÍ
Helena Kontová

FEATURES

13
NÁRODNÍ HODNOTY MEZINÁRODNÍHO BIENÁLE
Vlasta Čiháková Noshiro

INTERVIEW

14
AI WEIWEI
KULTÚRNE SVEDECTVO
Brendan McGetrick

35
KONSTITUCE PRO DOČASNÝ PROSTOR
ROZHOVOR S KURÁTORY MANIFESTY 8 VÍTEM HAVRÁNKEM A ZBYŇKEM BALADRÁNEM
Vjera Borozan

FEATURES

16
ŽIVÉ OBRAZY V DOBĚ NOVÉ DIVADELNOSTI
Betti-Sue Hertz

21
MESIAC FOTOGRAFIE BRATISLAVA 2010
Jozef Ondzik

30
HELENA SEQUENS A ADAM STANKO NA HRUŠKÁCH V LÉTĚ
Markéta Stará

32
DECADENCE NOW: EXCES KULTURY
Karina Kottová

34
MANIFESTA 8 – TRANZIT.ORG
Ondřej Horák, Eva Jiříčka

40
AKÉ SÚ KONTEXTY SÚČASNEJ MALBY?
Alexandra Tamášová

42
KONCEPTUÁLNA MALBA TERMINOLOGICKÝ PARADOX?
Jana Geržová

COVER STORY

24
KOUZLO TICHÉHO
Helena Musilová - Robert Silverio

28
MIROSLAV TICHÝ – MELANCHOLIE
Jan Freiberg

38
PETER KALMUS
Alena Vrbanová

63
JAK VZNIKLA NEJVĚTŠÍ SBÍRKA SOUČASNÉHO MEZINÁRODNÍHO UMĚNÍ V ČECHÁCH
Noemi Smolik

GROUP SHOW

46
HRA NA NÁHODU
Lenka Sýkorová

48
ERASED WALLS
Katarína Müllerová

SPOTLIGHT

47
JÍŘÍ DAVID V JAPONSKÝCH ZAHRADÁCH MŮŽE BYT PO SMRTI HEZKY
Martin Dostál

49
MALBA S MALBOU PO MALBE
Diana Majdánková

REVIEWS

50
DMITRY GUTOV
Yulia Tikhonova
JONAS MEKAS
Christopher Hart Chambers

51
SIMON EVANS
Fabio Cypriano
BETTINA POUSTTCHI
Mark Prince

52
MÁRIA ČOREJOVÁ
Katarína Slaninová
SLÁVA SOBOTOVIČOVÁ
Lenka Sýkorová

53
JAN PFEIFFER
Silvie Šeborová
JÍŘÍ SKÁLA
Markéta Kubačáková

54
KATEŘINA ZÁVODOVÁ
Zuzana Štefková
VLADIMÍR HOUDEK
Karina Kottová

55
PATRIK HÁBL
Veronika Šubrtová
SYBREN DE BOER
Viktor Čech

56
EKONOMIE NECHTĚNÝCH PŘÁTELSTVÍ
Viktor Čech
ZAKÁZANÉ UVOLNENIE
Peter Jilemnický

57
PATRICIE FEXOVÁ
Viktor Čech
GILBERT & GEORGE
Katarína Uhlířová

58
ENTERPRIZE 2010
Zdeňka Mítová
MARKÉTA HLINOVSKÁ
Miroslav Pesch

59
JAN ŽALIO
Blanka Švédová
MIRIAM BAJTALA
Eliška Mazalanová

60
STANO MASÁR
Juraj Čarný
DONATO PICCOLO
Omar Mirza

61
DER DRANG NACH OSTEN
Gabriela Kisová
JAROSLAV VARGA
Lucia Gavulová

62
ILONA NÉMETH
Viera Levitt
PODE BAL
Ivana Komanická

Kouzlo Tichého

Helena Musilová - Robert Silverio

MIROSLAV TICHÝ JE malíř, kreslíř, grafik a fotograf, který se v posledních letech proslavil zejména snímky, jež během dvou dekád s pomocí z/ručně vyráběných fotoaparátů pořizoval v Kyjově, ve městě, ve kterém dodnes žije. Převážně jde o fotografie z okolí koupališť, na nichž jsou zachyceny dívky a ženy v plavkách, které většinou o svém zachycení vůbec nevěděly. Tichý vytvořil desetitisíce snímků, z nich několik tisíc sám nazvětšoval. Výsledkem je řada neostrých, zrnitých, nekонтastních fotografií, často s druhotnými a neautorskými zásahy, na kterých do nekonečna variuje stejný námět – ženské tělo či detaily, zejména intimních partií. Technická nedokonalost se prolíná se stejnou tělesnou nedokonalostí „modelek“ na fotografiích. Menší soubor tvoří snímky z pornografických filmů, které Tichý ve stejné době přefotografoval z vysílání rakouské televize.

V mnoha textech bylo jeho dílo analyzováno v kontextu krásy, hry, protestu proti režimu, umění l'art brut či přírodních národů. Vedle toho byl Tichý rovněž označen za konceptualistu, klasika, podivína i voyeur. Na Tichého dílo nemá odborná ani laická veřejnost jednotný názor – někteří je odmítají jako bezvýznamnou kuriozitu, jiní v něm vidí pozoruhodné práce rozvíjející ustálený příběh dějin umění a fotografie, případně je „fenomén Tichý“ popisován jako výsledek šikovné kurátorské manipulace se znalostmi fungování uměleckého trhu. Co z Tichého učinilo jednoho z nejdiskutovnějších tvůrců posledních několika let?

Jedna z klíčových otázek dějin umění zní, do jaké míry jsou autor, jeho osudy a postoje podstatné pro pochopení díla. Začíná dílo zveřejněním žít vlastní život, a odkaz na povahu a život autora vede jen k planému psychologizování? Nebo jsou biografické údaje natolik podstatné, že bez nich nikdy nemáme možnost dílo opravdu poznat? Zdá se, že osoba Miroslava Tichého je téměř neoddělitelná od jeho obrazů a fotografií – jeho životní příběh legitimizuje jejich podobu. Jako by se v Miroslavu Tichém zhmotňovala romantická představa umělce-génia-podivína, který jde za svou vizí, pro kterou je ochoten obětovat vše, postavení, přátele i peníze. Tichý představuje téměř krystalicky modelový příklad – celoživotní outsider, možná s psychickou chorobou, žijící coby pozorovatel na okraji společnosti malého města, kde budil pozornost svým „bezdomoveckým“ vzhledem a zdánlivě nesmyslnou činností, kterou představovalo fotografování na prapodivné aparáty, které podle mínění mnohých nemohly vůbec fungovat.

Pro interpretaci Tichého díla je podstatná otázka, zda Tichý rozvíjí tisícileté téma zobrazení ženského těla ve výtvarném umění (jako jednoduchou paralelu je možné uvést například modernisty oblíbené téma koupání), či redukuje ženu čistě na objekt mužské erotické touhy. Je zřejmé, že čtení prací Miroslava Tichého je mnohvrstevnatější, byť některé roviny jsou vnášeny divákem, nikoli intenciované autorem. Navíc v českém prostředí, které není příliš senzitivní na genderové problémy, Tichého dílo nevyvolalo feministickou polemiku. Což je škoda. Taková diskuse by vnesla i další možná interpretační hlediska.

Pro Tichého byly jeho fotografie žen a dívek záznamem, zhmotněním určité situace, jejíž prožitek mu přinášel radost. Někteří autoři (Tobias Bezzla, Aleš Kuneš, Josef Chuchma a další) ve svých textech v souvislosti s Tichým mluví o lovu. Je to výstižná paralela – lov přináší vzrušení nejen z úlovku (zde z ukořistěných fotografií), ale i z samotného procesu lovu, čekání a vlastní akce. Tichý byl voyeurem, kterému však nestačil krátký pohled, ale který si aspekt ženského těla chtěl uchovat

Na protější straně: MIROSLAV TICHÝ, MT Inv. no.: 2-250;
na této straně: MT Inv. no.: 5-6-222.
Courtesy Nadace Tichy Ocean.

pro svou soukromou potřebu, jako jakýsi privátní záznam, fetiš – a podle toho se snímky dál nakládal. Některé dokresloval, adjustoval, mnohé se bez zájmu válely na zemi a šlapalo se po nich, jiné nesou stopy kávy, zubů hladavců, ale některé zahozené autor opět z prachu zvedal a dál s nimi pracoval. Nicméně právě patrné fyzické stopy dávají těmto fotografiím nesmazatelnou auru originálního díla.

Jedním ze symptomatických prvků Tichého fotografií je voyeurství. Voyeurství ve

své uvěřitelné podobě vyžaduje pocit autentičnosti, tedy to, co někteří komentátoři Tichého nazývají pravdivostí. Autentičnost Tichého voyeurských fotografií je vystavěna z několika prvků: „antitechnika“ (neostrost, velké zrno, špatný kontrast, špatné vyvolání/ustálení atd.), tedy ze všech zásadních prohřešků proti řemeslu; „anti-umění“ – nekomponování až znechucení jakoukoli promyšlenou vizuálností; ruční zásahy – dokreslování bez výtvarných ambicí, akcentování určitých prvků ve fo-

tografii; antiadjustace – ledabylé čmárání na barevné okraje a to, jak jsou tyto okraje pošpiněné, ledabylé, vytváření rámečků, lepení na kvazipasparty. Je to stejné jako válečné zpravodajství – snímky pořízené na mobilní telefon či snímky z Abu Ghraib jsou „intenzivnějším“ zážitkem než akční barevně promyšlené a dokonale komponované snímky válečných zpravodajů. Podobně Tichého „autentický“ erotismus je v tomto smyslu intenzivnější než mainstreamové snímky Hustleru nebo Playboye. Snímky mučených z Abu Ghraib jsou vůči dejme tomu Jamesi Nachtwayovi to samé, co Tichý vůči Playboyi. V jedné věci je toto srovnání přeci jen nepřesné, z Abu Ghraib máme jen několik drastických snímků, Tichého práce se utápějí v mnohosti opakování, které může být únavné. Což komplikuje jakoukoliv retrospektivní výstavu Miroslava Tichého, zvláště jsou-li snímky de facto „zesterilněny“ klasickou galerijní adjustací. Zmiňovaná mnohost v něčem připomíná současné „cvakání“ digitálními fotoaparáty.

To nás přivádí v souvislosti s fotografiemi Miroslava Tichého ke klíčové otázce, tedy k otázce času. Jakou roli v často nadšeném přijetí Tichého díla publikem hraje nostalgie a sentimentální nahlížení na minulost? Jako by Tichého snímky navazovaly na zájem o teď tolik sledovanou kulturu sedmdesátých let, za všechny stačí vzpomenout na velmi úspěšný projekt Husákovo 3+1. Bylo by ale ve skutečnosti chybné akcentovat v pracích Tichého léta normalizace. Jsou to sentimentální odkazy. Nostalgie, nikoli „ostalgie.“

Časového odstupu je využito i v jiné rovině. Přestože fotografie vznikly více než před dvaceti lety, jejich prezentace se objevuje ve výstavních programech světových galerií až v posledních letech. A to i přesto, že je jejich hlavní popularizátor, Čechošvýcar Roman Buxbaum, psycholog, výtvarník a performer, dobře se orientující v situaci aktuálního umění, znal přinejmenším od začátku osmdesátých let.

Bezpochyby Tichého fotografie naplňují celou řadu strategií současného umění, proto jsou pro publikum přijatelné a čitelné. Pravděpodobně daleko víc než v době svého vzniku, kdy by byly zřejmě vnímány jako obskurní, technicky mizerné, zkažené fotografie. Například v době, kdy je oceňován fenomén DIY, je Tichý popisován jako kutil par excellence, který konstruuje z nejbizarnějších materiálů fotoaparáty s objektivy s dlouhou ohniskovou vzdáleností, zvětšovací přístroje, používá chemikálie z běžných drogerií apod. Z dalších kategorií současného umění můžeme zmínit

deníkovost, tolik oblíbenou právě u fotografických prací: Tichý vystupuje s deníkem dvou desetiletí, který umožňuje vedle žen a dívek sledovat dobu, prostředí, módu i životní styl. Nejde o neosobní sociální dokument, ale velmi subjektivní pohled na každodenní život.

„Fenomén Tichý“ bývá občas označen jako kurátorská manipulace, tedy umělé vyzdvížení a volné interpretování původních prací s cílem více zviditelnit osobu kurátora než autora děl. Zde to nemusí být pravda. Na celý proces práce s Tichého fotografiemi, tedy na výběr, vystavování, řazení do fotografických publikací apod., můžeme nahlížet jako na legitimní práci s archívem, což je další a jedna z vůbec z nevyužívanějších strategií současného umění. Zapojení „nalezených“ snímků do nových kontextů, situací a instalací je nedílnou součástí téměř každé, nejen fotografické výstavy. Jsou zpracovávána rodinná alba, diapositivy z antikvariátů, pohlednice... Možná až nečekaný tržní úspěch je pak jakousi přidanou hodnotou.

Podobně přehodnocování / přetváření díla ze záznamu na umělecký artefakt bychom našli u mnoha dalších autorů, kdy se bývalý dokument stává výstavním arte-

faktem. V kontextu světové fotografie by příkladem paralelním k dílu Miroslava Tichého mohly být snímky prostitutek Johna Ernesta Josepha Bellocqa, které pořizoval patrně pro sebe na přelomu století a které v sedmdesátých letech objevil fotograf Lee Friedlander. Od té doby byly mnohokrát galerijně prezentovány. I tyto snímky jsou částečně poničené, např. emulze je seškrábaná, i když to sloužilo jiným účelům, třeba aby byl obličej modelky neidentifikovatelný. Důsledkem je dojem autenticity a brutální pravdivosti, vnesený ovšem do interpretace díla divákem a časem. Jinou paralelu bychom mohli najít u Thomase Ruffa, který vystavoval snímky stažené z pornografických stránek, podobně jako je Miroslav Tichý přefotografovával. I zde se původní záměr zcela jednoznačně mění. Ruff ovšem své snímky přetváří na umělecká díla záměrně sám, u Tichého je to učiněno až kurátorem.

Naznačené procesy, které promění romantického génia v obsesivního autora fotografií, z nichž část je pozoruhodná a výjimečná svou prostotou, drsnou vizuální brutalitou a jemnými dobovými asociacemi, nejsou pro většímu diváků podstatné. Jejich znalost nemusí nutně proměnit po-

city, které nad Tichého fotografiemi prožíváme, ale pomůže nám pochopit podstatu těchto fotografií. Nemusi nás nutně připravit o fascinaci těmito snímky, ale měla by nám ozřejmit mechanismy této fascinace.

Helena Musilová je historička fotografie, působí v pražské Národní galerii a na Katedře fotografie FAMU. Robert Silverio je historik a teoretik fotografie, také působí na Katedře fotografie FAMU.

Miroslav Tichý (1926) je fotograf. Studoval malbu na pražské AVU (1945-48), od 60. let se věnuje výhradně fotografii. Žije izolovaně v rodném Kyjově.

Samostatně vystavoval např. v pařížském Centre Pompidou (2008), ve frankfurtském Museum für Moderne Kunst (2008), v brněnském Domě umění (2006) nebo v curyšském Kunsthau (2005) aj., naposledy část jeho díla představil projekt Podoby pravdy v Galerii hl. m. Prahy (2010-11). O Tichého tvorbě psali mj. Roman Buxbaum, Richard Prince, Gianfranco Sanguinetti, Harald Szeemann či Pavel Vančát a mnozí další.

tichyfoto.cz, tichyocan.com

Na protější straně: MIROSLAV TICHÝ, MT Inv. no.: 3-023. Courtesy Nadace Tichy Ocean; na této straně: U Miroslava Tichého, 1989, foto: Roman Buxbaum.

Miroslav Tichý – Melancholie

Jan Freiberg

PRAHA KONEČNĚ spatřila dílo Miroslava Tichého, v současnosti nejslavnějšího českého, nebo vlastně moravského fotografa, který dobyl svět, aniž by přitom hnul prstem. Všechny to zneklidnilo, a tak se napříč odbornými i bulvárními médii pátrá po tom, v čem spočívá jeho úspěch a jestli je košer, aby se špinavé, malé a rozmazané fotografie polooblečených žen prodávaly za tak nehorázné ceny, bez zřetelné autorovy vůle a bez podpory české kunsthistorie. Z fotek vzniklých v 70. a 80. letech pro osobní potěšení se stalo umění pro masy a Tichého výstavy viděly statisíce diváků po celém světě. Kdyby se takhle chodilo u nás na fotbal. Romanovi Buxbaumovi, spolupracujícím kurátorům a historikům a dalším se podařilo probudit dílo a vytvořit z něj produkt, který je sledovaný, vytváří napětí napříč odbornou i kulturní veřejností a stimuluje ekonomiku – co jiného po umění ještě chtít? Tichý se stal stejně jako trestanec Kájínek nebo ztracená Anička mediálním symbolem a my do jeho příběhu projektujeme vlastní představy o hranicích uměleckého provozu, našem dialogu o umění, manipulaci, o svobodě a touze. Příběh autora i jeho díla je dostatečně známý. V osmdesátých letech jeho fotografie začal sbírat Čechošvýcar Roman Buxbaum, kyjovský rodák. Rozpoznal půvab i potenciál, který se v nich skrýval, a postupně je uvedl do prostředí těch nejvýznamnějších galerií. Šňůra Tichého výstav pokračuje a nabízí se souvislost s hudebním průmyslem, kde se úspěch neopírá jen o uměleckou kvalitu, ale o invenční reklamu a promo a to je pro Čechy stále hledající v umění symboly svobody a nedotknutelnosti díla nezávislého na trhu trochu silná káva. Od zdánlivě nezávislých odborníků z galerií očekáváme garanci neměnných hodnot a občas zapomínáme, že hodnoty, které jsou proměnlivé, přinejmenším spoluvytvářejí. Přes ožehavé souvislosti spojené se zveřejněním Tichého fotek tu máme dílo, které je předmětem velkého zájmu. Silný potenciál zapříčinila solitérní povaha Tichého práce: odloučenost od kulturního provozu, eroticky laděné dílo, vznikající pro vlastní potěšení a mimo rámec vývoje moderní fotografie, a v neposlední řadě pomohla i aura zubů času a autorův život mimo spo-

lečenské normy. Na rozdíl od autorů fotografické moderny hledajících svatý grál v kombinaci prožitku bytí a pravdivosti světa, dělal Tichý svoje fotky pro potěšení a bez ambicí na kariéru spojenou s veřejnou prezentací. Představíme-li si fotografii jako dlouhodobě se vyvíjející jazyk s pevně zakotvenou gramatikou, pak jako by Tichý neuměl mluvit. Stejně jako další problematicky přijímaný fotograf Jan Saudek byl fascinován ženami, ale zatímco Saudek byl u nich vždycky blíž, než je slušné, Tichý se jich dotýkal svým roztouženým pohledem a právě tahle nemožnost doteku určuje touhu po nedostupném (v případě Tichého po ženách a v našem případě po jejich fotografiích). Ta je navíc umocněna naší fotografickou gramotností. Neodvratně uplynulý čas poznáme podle zamlžené fotografie. A co je staré, to je krásné, protože původní funkce mizí a věci působí neurčitě. Může být melancholie uměním?

V současné době jsou umění i jeho teorie zaměřené na sondy do institucionálního režimu oboru a k jeho sociálním kontextům. Kvůli tomu se obrací pozornost od Tichého díla k jeho distribuci a uniká nám to hlavní. Na Tichého fotkách je právě nejvíc občerstvující rozumově nekontrolovaný projev touhy a okouzlení, pro který v našem dialogu o umění nedokážeme najít odpovídající odezvu. V užším pohledu pak české teoretizování o fotografii stále provází zbytečný konflikt mezi přívrženci moderní fotografie a zastánci fotografie odkloněné od tradice. Celá kauza naznačuje, jak aktivně polarizujeme velmi dynamické vztahy mezi uměleckým dílem, reklamou a trhem do kategorií pravdy a spravedlnosti a zapomínáme na nesnadno definovatelnou krásu. Zároveň ukazuje, jak je výklad umění podřízený zájmům a možnostem všech zainteresovaných stran. Z Tichého jsme pro dnešek udělali dobře obchodovatelný zážitkový produkt nabízející lákavý příběh o tom, co uplynulo, o hledání radosti a o tvrdě zaplacené svobodě. On naopak oživil rovinu soukromého, původního, politicky nekorektního, existujícího samo pro sebe a nikoliv pro umění ve smyslu veřejně angažované promluvy. Jestli jsme ho do umělecké sféry naroubovali nebo ne, je jedno, Tichý tady zkrátka je a jeho fotografie se nás dotýkají. Budeme se jen nějakou dobu hádat proč.

Jan Freiberg je fotograf a kurátor.

Na předchozí straně: MIROSLAV TICHÝ, MT Inv. no.: 6-12-34;
na této straně: MT Inv. no.: 3-8-151.
Courtesy Nadace Tichy Ocean.

SPECIÁLNÍ PŘEDPLATNÉ

v České Republice za 350 CZK nebo na Slovensku za 15 EUR

Vyúžitje mimořádné nabídky předplatného československé edice mezinárodního časopisu.
Roční předplatné čtyř čísel (časopis vychází čtvrtletně) činí 350 Kč,
takže ušetříte 110 Kč (plná cena jednoho časopisu je 115 Kč) a náklady za poštovné.

Nyní navíc dostanete čtyři starší čísla zdarma.

↓ ↓ ↓ ↓

tereza@praguebiennale.org
Nadace Prague Biennale, Budečská 3, 120 00 Praha 2

Prosíme o uvedení Vašeho jména, adresy a e-mailu (popř. tel. čísla).

JAK VZNIKLA NEJVĚTŠÍ SBÍRKA SOUČASNÉHO MEZINÁRODNÍHO UMĚNÍ V ČECHÁCH

Noemi Smolik

Roman Buxbaum je sběratelskou vášní posedlý již od svého dětství. Sbírá vše - i kresby pacientů, se kterými se setkal během svého studia psychiatrie ve Švýcarsku. Jeho vášeň ho přivádí k dokumentárnímu filmu o uměleckých projevech pacientů známé psychiatrické léčebny v Guggingu. Jaké překvapení, když na konci filmu slyší poděkování jeho zemřelému strýci psychiatrovi Harrymu Buxbaumovi. Okamžitě navazuje kontakt s autorem filmu Heinzem Buttlerem. Ten ho seznamuje se známým lékařem a sběratelem umění v Guggingu Leo Navratilem. V Guggingu získává Buxbaum několik objektů od pacienta Augusta Wally a podle Navratilova příkladu zakládá na psychiatrické stanici v Königsfeldu u Curychu malířský ateliér. Práce vzniklé v tomto ateliéru také sbírá. Současně začíná sbírat fotografie Miroslava Tichého, přítele a později i vlastního pacienta ve filmu jmenovaného strýce Harryho. Tichý žije v Kyjově, v městečku, z kterého pochází Buxbaumova rodina, a která je již po generace spjata s tímto

podivínským fotografem. Péče této rodiny o Tichého nepřestává ani po emigraci do Švýcarska. Léta platí ošetřovatelku, která se o něho stará a v úklidovém zápalu občas jeho zaprášené fotografie vyhazuje. 1989 požádá německý nakladatelství Du Mont Buxbauma, aby pro jejich výstavní halu v Kolíně nad Rýnem připravil výstavu na téma Art Brut. V této výstavě ukazuje poprvé veřejnosti fotografie Tichého, které okamžitě budí velký zájem. V katalogu k výstavě a v časopise *Kunstforum* píše první články o jeho výjimečném fotografickém díle. O Tichém se doví známý rakouský umělec Arnulf Rainer, který fotografa v Kyjově navštíví a vymění s tímto dosud neuznávaným umělcem několik svých prací. A tím dává základ sbírce, která vzniká na základě výměny. Neboť mezitím se Buxbaumovi podaří pro Tichého nadchnout i známého švýcarského kurátor Harald Szeemanna, který roku 2004 jeho fotografie vystaví během bienále v Seville. Tichý se najednou stává umělcem umělců. Švýcarská fotografka Anneliese Strba

se na vlastní pěst vypravuje do Brna, kde se snaží dozvědět Tichého adresu. Marně, o Tichém nikdo nic neví. Tichého si kupují Rosemarie Trockel a Hans Peter Feldmann. Je to jediný umělec, od kterého si Feldmann kdy co koupil. Pro Tichého se nadchne Erwin Wurm, Ernesto Neto a Richard Prince. A proč nepokračovat v tom, s čím začal sám Tichý? S výměnou prací, které se nacházejí v Buxbaumově sbírce? A tak vzniká sbírka „Artist for Tichý/Tichý for Artist“, ve které se vedle prací Rosemarie Trockel, Richarda Prince, Hans Petra Feldmanna nacházejí hned celé skupiny děl od Thomase Ruffa, Nobuyoshi Araki, Jonathan Meese, Gelitin, Marc Quinn, Günthera Förga, Kathariny Grosse, Lawrence Weina a dalších a která stále roste. Už teď je to nejobsáhlejší sbírka současného mezinárodního umění v Čechách. Že podnět k této vysoce hodnotné sbírce dal donedávna v Čechách neuznávaný kyjovský podivín Tichý, je jeden z největších paradoxů českého umění.